

Nyitrai Lászlóné Testvérei, Spitzer Erzsébet És György

Ezen a képen a bátyám és a nővérem van. Spitzer György 1909-ben, Erzsébet 1907-ben született, Pécsen. Mivel én 1924-ben születtem, és ez a fénykép jóval a születésem előtt készült, nem tudom, hol fényképezték, de valószínűleg egy műtermi felvétel Pécsen. Azért volt közöttünk olyan nagy korkülönbség, tizenöt és tizenhét év, mert közben volt egy másik nővérem, aki 1922-ben, tizenegy éves korában meghalt, diftériában. Őt Spitzer Ilonának hívták. Utána lett anyám velem

várandós. A nővérem 1907-ben született. A pécsi orvosi egyetemet végezte el, utána a pesti orvosi egyetemen szakosodott, úgy lett gyermekorvos. Huszonkilenc évesen ment férjhez, 1936-ban, miután elvégezte az egyetemet. Egy szombathelyi orr-fül-gégész szakorvos, doktor Utas Imre vette el, akivel még a tanulmányai alatt, az egyetemen ismerkedett meg. Két gyermekük született. Erzsébet és a férje otthon rendelték Szombathelyen, a lakásukban, de a nővérem a szombathelyi kórházban is dolgozott, és magánházakhoz is kijárt mint háziorvos. A nővéremék se gazdagok, se szegények nem voltak. Igazi középosztálybeli életet éltek. Volt egy háztartási alkalmazottjuk, ami abban az időben teljesen természetes volt egy orvos házaspárnál. Minden téli és nyári szünetben náluk voltam. Gyakran főztem ott, mert nagyon szerettem a konyhában dolgozni, ételeket készíteni fiatal koromban is. Volt egy nagybácsim, őt Sövény Vilmosnak hívták. Vilmos már a háború előtt, az 1930-as évek elején magyarosította a nevét. Annak idején kezdődött el a zsidók asszimilálódása, sokan nem akarták a zsidó nevüket használni. Így lett Spitzer Vilmos vezetékeve elsőként a családban Sövény. A nővérem a lánynevét használta, amikor viszont ledoktorált, ő is azt akarta, hogy magyarosíthassa a nevét Sövényre. Akkor édesapám azt mondta, hogy ehhez nem járul hozzá, mert ha neki és az ő apjának jó a Spitzer név, akkor jó lesz az Erzsébetnek is. A nővérem ezért nem magyarosított, maradt doktor Spitzer Erzsébet. A vallás egyáltalán nem játszott szerepet a nővéreméknél. Nem voltak vallásos zsidók. Erzsébet és a férje Auschwitzba került a két kisfiukkal, az egyik hat hónapos, a másik hat éves volt. Mindannyian ottmaradtak. György Pécssett érettségizett, a reáliskolában, Lipcsében járt kereskedelmi főiskolára, ezután Pécssett a családi vas- és fűszerüzletünkben dolgozott. Az első feleségét László Ágnesnek hívták, ő háztartásbeli volt. Vele kevésbé voltam jóban, külön laktak, akkoriban még kis taknyosnak számítottam. Nem nagyon emlékszem rá, mert a bátyám és köztem tizenöt év korkülönbség volt. Még iskolába jártam, amikor összeházasodtak Ágnessel, külön laktak tőlünk, egy másik házban. Nekik más, felnőtt társaságuk volt, én a barátnőimmal jártam össze. Sajnos Ágnesről nem tudok sokat mesélni. Arra emlékszem, amikor Auschwitzban kint voltunk, egy ötös sorban álltunk 1944 szeptemberének végén. Engem akkor beválasztottak egy arbeitkommandóba, s mivel Ágnes nagyon sovány volt, ott maradt, valószínűleg Auschwitzban halt meg. A bátyám a holokauszt idején munkaszolgálatos volt valahol Magyarországon. Amikor hazajöttünk, 1945-ben, akkor változtattuk meg a vezetékeveinket Sövényre, Vilmos bácsi után. Gyuri a háború után Pécssett folytatta a családi üzletet, a második feleségét 1947-ben vette el. Őt Tribicser Katalinnak hívták, ő is zsidó volt. Egy gyermekük született, akit Klárinak hívnak. 1957-ben kivándoroltak Ausztráliába. Akkoriban Klári kilenc éves volt. Gyuri, amikor kiment, kereskedő volt, közben kitanulta a műszaki rajzolást. Először elhelyezkedett műszaki rajzolóként, utána pedig elhívta egy magyar ismerőse, akinek volt egy féldrágakövek import-exportálásával foglalkozó vállalkozása. A bátyám nagyon ügyes kezű ember volt, azzal foglalkozott, hogy a bemutatókra előkészítette a köveket. Fekete vagy bármilyen színű bársonnyal bevont lapok voltak a bemutató tálcák, ezekre rakta a mintadarabokat, feliratozta őket, és ha valahová szállítani kellett, akkor Gyuri készítette el a csomagokat. Egészen nyolcvanéves koráig, míg nyugdíjba nem ment, aktív volt. A felesége egy nyomdában dolgozott könyvelőként, a lányának két gyermeke született, Kim és Paul, ma is kint élnek. A bátyám 2000-ben, Melbourne-ben halt meg, a hamvait egy évvel később hazahoztuk a pécsi zsidó temetőbe, a családi sírboltunkba. A bátyám feleségével, Katival nagyon jó volt a viszonyunk, hiszen együtt jöttünk Budapestre később, együtt laktunk, és amikor kivándoroltak a bátyámmal Melbourne-be, amikor tehettem, meglátogattam őket, ötször voltam Ausztráliában náluk vendégségben. Most is, Gyuri halála után hetente beszélünk telefonon. Nagyon jó a kapcsolatunk.